

GROEP 8 *ROCKS!*

Verhalen van: **Tosca Menten, Evelien Feltzer,
Sanne Rooseboom, Sander Meij, Marc ter Horst,
Joke Reijnders, Thomas Olsthoorn, Janneke Schotveld,
Esther Walraven en Fedor de Beer**

ISBN 978 90 00 38763 2
ISBN 978 90 00 38764 9 (e-book)
NUR 283

© 2023 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv.

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Tosca Menten, Evelien Feltzer, Sanne Rooseboom, Sander Meij,
Marc ter Horst, Joke Reijnders, Thomas Olsthoorn, Janneke Schotveld,
Esther Walraven en Fedor de Beer
Ontwerp omslag, binnenwerk en illustraties: bij Barbara
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

INHOUD

Tosca Menten
De beuk erin 7

Evelien Feltzer
Kasteelkamp 21

Sanne Rooseboom
Slimme Bas 33

Sander Meij
De geheime missie van Ingeborg Wormgat 41

Marc ter Horst
Groep 8 afgeschapt 53

Joke Reijnders
Hebbes! 65

Thomas Olsthoorn
Een bijzondere bonte avond 79

Janneke Schotveld
Meester Moessa 89

Esther Walraven
Groep 8 redt De Toekomst 103

Fedor de Beer
De geest van het eindfeest 117

Tosca Menten

DE BEUK ERIN

Ik ben Peer en ik hou niet zo van drukte. Ik kijk graag naar wolken, of voorbijvarende boten in het kanaal. Of naar vogels op schuttingen, in ieder geval iets rustigs. In de klas noemen ze me stille Peer. Omdat ik dus nooit zoveel zeg.

En daarom was iedereen zo ontzettend verbaasd bij de eindmusical op school. Toen leek ik in mijn eentje wel een kermis. Maar dat kwam door tante Pol. Die had het allemaal bedacht. Het was haar schuld.

Ik zit dus in groep 8 en in april begon de meester over de eindmusical. Ik weet niet of je dat weet, maar die eindmusical vindt iedereen het hoogtepunt van je schoolcarrière. Dan gaat je groep een toneelstuk met liedjes instuderen en vlak voor het jaar voorbij is, komen alle vaders en moeders en opa's en oma's en stiefzussen en halfbroers en de hele mikmak daarnaar kijken en luisteren. Dat vind ik dus echt verschrikkelijk. De meeste kinderen kunnen totaal niet toneelspelen en vergeten wat ze moeten zeggen en zingen kunnen

ze al helemaal niet. Maar dat maakt kennelijk niet uit, want alle vaders en moeders zeggen toch wel dat ze het geweldig vinden, dat weet ik nog van de musical van mijn broer. (Die was echt om te huilen. En die warme saucijzenbroodjes na afloop waren koud.)

(Groep 8 is trouwens helemaal zo'n raar jaar. Je moet ook al op schoolkamp. En de hele tijd heb je gesprekken over later. Eigenlijk moet je groep 8 gewoon overslaan. Maar dan heb je die musical en dat kamp waarschijnlijk in groep 7, dus daar schiet je niks mee op.) (We hebben trouwens best een leuke klas, hoor. Iedereen is oké en niemand pest elkaar en zo. Er zitten wel een paar meisjes in die zich opmaken. En Julia heeft nagels van een meter, maar zegt ondertussen wel dat ze dokter wordt in een ontwikkelingsland. Dat kan echt niet met die nagels. En Bart wordt een beroemde zanger, dat denkt hij. En Fodor is een opscheppertje. En Lizzy en Alice zijn óf dikke vriendinnen óf ze kunnen elkaar niet luchten of zien. Die snappen zichzelf niet. Maar dat heb je wel meer met meisjes. Nou ja, eigenlijk heeft iedereen wel wat. Maar verder is iedereen best aardig. Ik heb tenminste geen last van ze.)

Maar goed. Die musical dus. Daar kom je gewoon niet onderuit en in april begon de ellende.

'De musical heet *De beer is los*,' vertelde de meester. 'Het verhaal speelt zich af tijdens een dropping in een griezelig bos. Dat gaat helemaal mis. Er is een beer en er zijn kinderen, ouders, jagers, wandelaars, politieagenten en een bange juffrouw. Jullie krijgen nu een briefje met alle rollen en je mag drie rollen aankruisen die je graag wil spelen. Alle zesentwintig rollen zijn hoofdrollen, want elke rol is belangrijk. Vanmiddag ga ik passen en meten en morgen vertel ik wat je mag zijn.'

Ik bekeek het lijstje. Beer, kind, juffrouw, vader, moeder, jager, agent, wandelaar (koor).

Ik maakte een nieuwe regel en schreef: boom. Ik kruiste het aan en leverde het in.

De volgende dag had de meester gepast en gemeten en zat ik bij het koor. In de pauze ging ik naar hem toe.

'Waarom zit ik bij het koor?' vroeg ik.

'Omdat er geen boom in het stuk zit,' zei hij vriendelijk.

'Wel. Het is in het bos. In een bos stikt het van de bomen. Zonder bomen is er geen bos.'

'Bomen komen straks op het decor,' zei de meester geduldig (hij neemt altijd de tijd voor mij). 'En boom is geen actieve rol. Bomen dóén niks.'

'Daar ben ik juist goed in. Ik ga gewoon staan en schaduw geven.'

De meester begon door te vragen. Of ik bang was, of ik me schaamde om te zingen, hij vroeg zelfs of ik gepest werd.

'Nee. Nooit,' zei ik.

'Wil je dan liever met Chico en zijn vader het geluid doen?'

'Nee.'

'Of Liza en Pien helpen met het decor?'

'Nee.'

'Kostuums maken met Mehmet en Kas?'

'Nee! Ik ben gewoon boom.'

De meester was even stil. 'Wil je dat écht?' vroeg hij toen.

'Nee. Ik ben liever niks,' zei ik eerlijk.

Toen gaf hij het op. 'Wees dan maar boom,' zei hij. 'Ik vraag wel of Mehmet een mooi kostuum maakt.'

'Dat doe ik liever zelf.'

Dat vond de meester creatief. 'Leuk. Dat vind ik creatief,' zei hij.

Toen mocht ik eindelijk naar buiten en ik dacht: dat kostuum moet tante Pol maken.

Nu moet ik even iets vertellen over tante Pol. Tante Pol woont naast ons en past op mij als papa en mama aan het werk zijn. (Mama is piloot en papa werkt in een supermarkt.) Tante Pol is superklein voor een groot mens en ik ben superlang voor een kind en daarom zijn we precies even groot.

Tante Pol is een beetje apart. Ze kamt nooit haar krullen, heeft ogen met zwarte randen en ze draagt altijd een gebreide muts met een kwastje eraan, ook als de mussen van het dak vallen van de

hitte. Ze heeft vroeger toneelgespeeld voor haar werk en het leukst vond ze improviseren, dat zegt ze altijd, dat ze iedereen altijd tot wanhoop bracht door expres iets anders te doen.

Uit school drinken we altijd thee en dan wil ze weten hoe vaak de meester 'eh' had gezegd. 'Als de meester "eh" zegt, heeft hij zijn les niet goed voorbereid en is hij aan het improviseren,' zegt ze. 'Daar krijg je de leukste lessen van.'

'En de langste,' zei ik.

Ik vertelde over de musical.

Tante Pol vindt nooit iets raar, en dat ik boom wilde spelen bij de musical vond ze echt geweldig.

'Geweldig! Wie is er nou boom?' schaterde ze. 'Wat ga je doen?'

'Niks. Ik sta op het toneel en geef schaduw.'

Toen vond ze het ineens niks. 'Dus je gaat alleen maar stáán?' Ze schudde met haar hoofd en het kwastje van de muts zwierde heen en weer. 'Luister, Peer. Op het toneel kun je je helemaal uitleven. Uit de band springen. Alles mag. Daar moet je van profiteren. Mensen gaan naar je kijken. Om je lachen. Voor je klappen. Dit is je kans, Peer. Grijp die kans!'

Ik keek naar het zwiepende kwastje. 'Ik hoef die kans niet,' zei ik.

'Maar je gaat toch niet stilstaan, als een echte boom?'

'Ik vind stilstaande bomen lekker rustig.'

Nou. Daar had ik echt iets verkeerd gezegd. Haar wenkbrauwen schoten omhoog tot onder haar krullen en ze ging maar door over dat applaus en dat uitleven.

'Je zeurt net zo hard als de meester,' zei ik.

'Maar ik heb er verstand van.' En toen wilde tante Pol me per se leren hoe ik een spannende boom kon zijn. 'De leukste boom van de wereld,' zei ze zelfs. *Doe normaal!*

'Ik ga wel met mijn bladeren zwaaien,' beloofde ik, om ervanaf te zijn.

Maar dat vond ze natuurlijk niet genoeg. 'Een goeie boom kan alles wat mensen ook kunnen. Dansen, huilen, slaan, trompet spelen...'

'Trompet spelen? Dat kan ik zelf niet eens!' riep ik.

'Ik leer het je wel even,' zei ze.

'Nee! Speel dan zélf boom!'

Tante Pol was even stil en keek scheel naar het kwastje voor haar neus. 'Peer! Dat is een prima idee!' zei ze toen.

En toen maakte tante Pol dus een bomepak waar we allebei in pasten. Ze zette de naaimachine op tafel, pakte een grote doos met lappen en ging aan de slag.

Binnen de kortste keren had ze een stam van jute genaaid. Terwijl zij takken maakte van ijzerdraad, knipte ik bladeren van groene stof. We plakten alles aan elkaar, vulden stukken op met schuimrubber en toen was de boom klaar.

'Wat is het voor boom?' vroeg ik.

'Een beuk,' zei tante Pol beslist. Ze knipte nog twee gaten in de stam om doorheen te kijken en een gat om haar trompet doorheen te steken.

'Ik ga vast repeteren,' zei ze enthousiast. 'Ga zitten en kijk.'

Ik ging zitten en tante Pol hees zich in het pak en veranderde in een boom. Ikzelf kon alleen maar bedenken dat bomen staan te staan en schaduw geven, maar tante Pol was een ADHD-boom van het ergste soort. Ze huppelde en rende en sprong en ik dacht: straks krijgt ze nog een hartaanval. Maar dat kreeg ze niet en toen ze ook nog trompet begon te spelen, dacht ik: tante Pol is niet een beetje apart, tante Pol is knettergek.

Het was even organiseren, maar we kregen het voor elkaar dat tante Pol en ik bij iedere repetitie konden ruilen. Vlak voor een repetitie begon, sloop mijn tante ongezien naar binnen, ging naar de wc waar ik in mijn bomepak ook al was, en dan deed zij vlug het pak aan en liep naar de aula. En ik bleef lekker op de wc een spelletje zitten doen op mijn telefoon. Ik hoorde de klas in de verte repeteren en vals zingen en joelen en ik hoefde helemaal niks te doen. Na de repetitie kwam tante Pol terug en ruilden we weer. Niemand had het in de gaten en het was gewoon een geweldige oplossing.

Maar zo geweldig was het allemaal toch niet. Want al na de eerste repetitie merkte ik dat kinderen anders naar me begonnen te kijken. Ze sloegen op mijn schouders, en zeiden dingen als 'Goed gedaan!' en 'Ik wist helemaal niet dat je trompet kon spelen!'.

Na de tweede repetitie noemden ze me al briljant, en na een maand vonden ze me geniaal. 'Geniaal! Hoe verzin je dat allemaal? Ik heb me rot gelachen! Ik wil jou in mijn tuin!'

Ik werd er gewoon nieuwsgierig van en ging een keer stiekem kijken. Nou, echt waar, ik schrok me rot.

De boom (tante Pol dus) (of eigenlijk ik) had inmiddels een hoofdrol. Hij (of zij) danste over het toneel, trompetterde met elk liedje mee en stond bij elke scène in de weg.

De boom kon kennelijk ook praten, daar had tante Pol een bomenstem voor bedacht. Een soort gekraak en gemurmel, en af en toe bulderde ze als een beukende beuk. En ze versloeg uiteindelijk de beer door boven op hem te vallen en met haar takken net zo lang op hem in te beuken, totdat het arme beest huilend uit het bos verdween en alle kinderen samen met haar een vreugdedansje deden. Dat was het slot.

Dat lijkt misschien hartstikke leuk en het was ook echt wel grappig, maar daarmee bracht ze me in grote problemen. Kinderen begonnen steeds meer tegen me op te kijken. Ze wilden opeens met me voetballen en bij me spelen. En Amira wilde dat ik haar trompetles ging geven.

Zelfs de meester kreeg bewondering voor me. 'Dus daarom wilde je boom zijn. Wat een talent! Dat had ik nooit achter je gezocht,' zei hij.

'O,' zei ik. Dat leek me een goed antwoord.

'En ik heb iets geweldigs bedacht,' ging hij verder. 'Vanaf vandaag heet de musical niet meer *De beer is los*, maar *De beuk erin!* Alle rollen zijn hoofdrollen, maar jij hebt een superhoofdrol, Peer. Jij bent de held van onze musical!'

Ik kreunde inwendig. Een held! Daar zat ik helemaal niet op te wachten!

Die middag besprak ik de zaak met tante Pol.

'Je moet niet zo overdrijven, met die boom,' zei ik. 'Een boom is maar een boom.'

'In een goed toneelstuk kan alles,' antwoordde ze.

'Ja, maar nu denken ze dat ik leuk ben.'

'Mooi zo,' zei tante Pol tevreden.

'Helemaal niet mooi! Ze lopen ineens met me mee naar huis. En Julia wilde me gisteren zoenen.'

'Julia? Met die nagels?'

'Nee, met haar mond. Doodeng. Je moet een beetje normaal doen.'

Tante Pol proestte het uit. 'Peer! Normaal is toch raar! Zie er gewoon de lol van in! En bovendien: ik kan nu niet meer terug. De beuk is een held. Maar het is bijna voorbij. Nog maar één keer repeteren, dan nog de generale repetitie en de uitvoering. En dan ben jij weer stille Peer en ik weer je oude tante Pol.'

Ik knikte, maar was er niet gerust op. Straks werd ik nooit meer stille Peer. Ik had gewoon mezelf moeten spelen. Als boom, bedoel ik. Een stille Peer-boom. Je moet mensen niet willen veranderen. En bomen al helemaal niet. Die spelen al miljoenen jaren geen trompet, dat moet je zo houden. Dat hele gedoe was vragen om moeilijkheden. Echt hoor, ik had een ontzettend slecht voorgevoel.

Nou ja, en toen ging het inderdaad helemaal mis. Want op de avond van de musical was tante Pol ziek. En niet een beetje ziek, maar snotverkouden, met koorts en spierpijn en hoofdpijn. De generale repetitie had ze nog net kunnen doen, maar spelen in de voorstelling ging echt niet meer, zei ze door de telefoon.

'Ik ben uche-uche-snotverkouden, met uche-koorts en uche-uche-spijerpijn,' zei ze hees. En toen snoot ze zo hard haar neus dat ik bang was dat het snot door de telefoon zou komen.

Ik raakte meteen in paniek. 'Niet in de voorstelling?' riep ik.

'Onmogelijk,' snotterde ze. 'Ik ben echt ziek.'

'Dan speel je gewoon een zieke boom! In een goed toneelstuk kan toch alles?'